

kruha. A tako ga nimam in zaničujem ljudi. Edina uteha mi je, da nisem debel in neroden.

Nekateri pisatelji so tudi polni časti. Ne pišejo zaradi honorarja, ampak zaradi „umetnosti“. Kadar prodajajo, pa pravijo: „Veste, to ni naprodaj, toda če dobro plačate — no, potem . . .“ In zopet je popolnost v tej osladni besedi. Kajti umetnina je popolna šele, kadar dobiš zanjo honorar. Dotlej ji manjka poglobljena življenjska niansa. Kajti jaz grem s honorarjem v kavarno, ali po kruh, ali si dam popraviti čevlje itd. To je življenjska plat. Druga plat je eterični fluid. Za tega naj se brigajo drugi, meni ga res ni mar.

POVRATEK V KRAŠKO VAS

Večer je. Moj oče sedi v krčmi s kmeti. Vedo, da pridem. Soba je zakajena, obrazi so kakor s pajčolanom zastrti. Vsi govore, obrazi govore, podobe govore, tiste stare podobe. Oče me čaka v krčmi.

Voz. Izstopim. Moj prihod osupne obraze. Vsi oneme. Pozdravim jih. Stiskam jim roke, da ne bi jokali, grenko jokali. Tisti nerodni bratje, tiste trde roke.

„Oče.“

Nerodne so vaše kretnje, trde vaše roke, a oči, te so lepe in drobne — ali so vsake oči, ki pričakujejo, lepe? Te oči so jokale, oče, jokale — zakaj so jokale?

Oče, tvoj sin se vrača, zakaj ne jočeš, oče? Božični večer bo, jaslice bodo v kotu in tvoj sin se vrača, tvoj mrtvi sin.

Oče, oče!

LEPAKI, LEPAKI, LEPAKI

JOŽA ŠELIGO

*Lepaki, lepaki, lepaki.
Ljudje ob cestah sloné.
Rdeče luči obraze žgo,
rdeče je nebo.*

*Lepaki so rdeči ko kri.
Lepaki po zemlji vabijo
na zadnjo tragedijo.*

*Lepaki, lepaki povsod,
koder življenje gre.
Lepaki so živi ljudje.*